

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 889/2023
31.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Мирјане Андријашевић, Зорана Хацића и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Нестор – шпед“ ДОО Прибој, чији је пуномоћник Сања Словић, адвокат у ..., против тужене „ProCredit Bank“ АД Београд, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 12.500,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 3245/22 од 19.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 3245/22 од 19.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 3245/22 од 19.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 4Пж 3245/22 од 19.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду 35П 7252/2021 од 26.01.2022. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништава одредба друге реченице члана 2. Уговора о кредиту број ... закљученог дана 13.10.2014. године, садржине ближе наведене у изреци и одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 12.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.10.2014. године до коначне исплате, те којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није

одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У ситуацији у којој је тужена поступила на описани начин и према утврђеном чињеничном стању тужиоца као корисника кредита адекватно, путем основних података о кредиту који имају карактер понуде, упознала са врстом и висином новчане обавезе коју је дужан да сноси, нема њене несавесности те тиме ни ништавости имовинског права уговореног у сопствену корист. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац указује на нужност постојања понуде у предговорној фази, а предметни уговор је закључен на основу Уговора о регулисању међусобних односа у вези са субвенционисањем камата за кредите за одржавање ликвидности и финансирање трајних обртних средстава у 2014. години који је закључен између Фонда за Развој Републике Србије и тужене, све у складу са Уредбом о условима за субвенционисање камата за кредите за одржавање ликвидности и финансирање трајних обртних средстава у 2014. години („Службени гласник РС“, бр.52/2014), на основу које су тужиоцу и поред уручених основних података о кредиту, учињени познатим услови за добијање кредитних средстава, па тако и обавеза плаћања предметне накнаде у висини од 0,5% у односу на одобрени износ кредита.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 13.07.2021. године, а вредност предмета спора је 12.500,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**